

Új klasszicizmus

A hetvenes években a népi szürrealizmus — elsősorban Nagy László — iskolájába jártak a fiatal költők, a nyolcvanas években Tandori és a neoavantgárd hatása uralkodott, s most, amikor az ízlések rendszerváltásai után egy igazi rendszerváltást is megértünk, és élvezhetjük az árvák szabadságát (támogatás nincs, de írhatunk, amit akarunk), most — és leginkább éppen a fiatalok körében — mintha egy új klasszicizmus kezdene kibontakozni; a kép- és betűversektől, nagyképű semmitmondásától megcsömörlött mai „kezdők” újra vers-tanokat forgatnak, újra fontosnak tartják a mesterség technikájának elsajátítását. Ezt annak az egymást személyesen nem is ismerő két fiatalembernek a példája is bizonyítja, akiket bemutatni szeretnék.

A körmendi *Nagy Gábor* tehetségére *Simai Mihály* figyelt fel, az 1985-ös Kincskereső-táborban, ő közölte a gyerek-, majd kamaszköltő első verseit a Kincskeresőben. Én később barátkoztam meg vele, amikor az ezt követő táborokban verstani foglalkozásaim asszisztense, majd vezetője lett. Weöres Sándor, József Attila és — újabb verseiből kitűnően — Juhász Gyula hatását érzem nála meghatározónak; metaforái merészek, de többnyire pontosak, képvilága kissé szaggatott, de hát egy tizenkilenc éves fiatalember nem lehet olyan higadtan fenséges, mint egy hetvenesztendős élő klasszikus... A szeged-algyői *Bakos András* (még ő sem töltötte be a húszat) visszafogottabb, közelebb áll a klasszikus kiegyensúlyozottsághoz, az ő mostani — s e tekintetben is szerencsésen megválasztott — példaképe Lator László. Rajta, persze, a fiatalság hevét, lendületét kérhetnénk számon. De minek? Kettejük különbözőségében épp az a jó, hogy egy nagyon fontos dologban — a mesterségi tudás tiszteletében — megegyeznek, s ez pályájukhoz nagyobb garanciát ad, mint a mindenáron — még a pocsékság árán is — eredetiségre való törekvés. Az igazi eredetiség a megtanult és meghaladott hagyomány. Ám a meghaladást minden esetben a tanulásnak kell megelőznie. Nagy Gábor és Bakos András erre vállalkozott. Szerencsés csillagot fölébük!

BAKA ISTVÁN

BAKOS ANDRÁS

Dal

*Fölötted némán feszülnek a drótok
Léptedtől porlik a fagyott beton
Az éjen lyuk tátong a földre fénylő
hideg csorog mint bevert ablakon*

*Szilánkok szóródnak az ürbe lassan
reménytelenné keményül a fagy
Minden hiába árnyékok nem őrzik
tovább a holdfénytől sápadt falak*